

Chrönika

MMXVII

Ja, broder ålderman, vad svarar man bäst på det? Jag har försökt i flera år och det gör jag fortfarande – försöker alltså. Jag är inte så säker på att han just i år vill att jag berättar för mycket om allt som hände i fjor. Framförallt inte från adeldrickningen.

Men först vill jag säga att det som alltid är fantastiskt att stå här framme och se alla glada festsugna bröder



och systrar, från vårt eget gille och från gästande. Och jag värnar lite extra om våra nyintagna som snart fått ner hjärtfrekvensen från den oerhört spännande intagningen. Vi hade som vanligt vår genomgång i går kväll där jag skrämde upp de flesta, så hjärtat har nog varit på högvarv ända sen dess. Och det är framförallt ni nya som kanske undrar. Varför är ålderman nervös nu? Vad kan egentligen gå fel på en sådan här fest? Jo faktiskt precis allting. Dock måste jag säga att de flesta är så proffsiga att de är otroligt snabba på att dölja det som hände. Då gäller

det att ha en observant chrönikör som varit med i måååånga år för att på ett säkert sätt lyfta fram och föreviga dessa misstag. Och vad är väl roligare än att peka på andras misstag. Vi har också en bötesbössa, om inte alla noterat det. Däri får man stoppa en slant om man gör något reglementsvidrigt. Hur mycket det t.ex. kostar att klä sig fel vet jag inte, men



här ser ni ett exempel. Detta har plågat honom länge och vad gör man väl inte för att dra ut på det ytterligare.

Förresten sa Ålderman igår

på dragningen att – ”vi har ju tränat i 68 år, vi kan ju det här” ...

Min uppgift här idag är alltså att berätta vad som hände under det gångna gillesåret. Som alltid sållar jag lite, kanske mest för att chrönikören varit försumlig och missat en del evenemang.

Det första evenemanget för året är, som alltid, Adeldrickningen.

Kyrkan var som vanligt vackert smyckad, men på insidan pågick ett litet krig där man fick vara snabb som en vessla för att hugga

tag i den programpunkt som man skulle ha haft – en stund innan när någon annan stal den. Så hade man svårt att följa med i minutprogrammet så var det inte alls konstigt. Det var faktiskt riktigt spännande att gissa vad som skulle hända härnäst.



Vi hade också ett nätt litet gäng av EN femtioårsjubilar och sju silverjubilarer, dvs 25 år i gillet. De fick sina tecken för lång och trogen tjänst.

Kyrkkaffet avnjöts tyvärr



utan några skandaler - som jag vet om. Ja, vad önskar man sig inte för att få ihop en bra historia.

Här uppe i borgen intogs sedan 15 recipiender av olika utseende och vi hade fått ett nytt glatt gäng i



gillet. Även de gamla rävorna blev

uppmärksammade och då särskilt våra före detta åldermän, som fick vars ett fotografi uppförstorat och förevisat.



Här ser ni också vårt vackra uttåg ur borgen, vilket ni snart ska göra om.



Kvällen innehöll dock ännu mer förvirring i form av ett program som inte följdes sådär jättemycket. Jag förmodar trots allt att de flesta inte märkte att tal hölls på fel ställe och andra programpunkter haltade. Det är väl det som gör kalaset proffsigt och jag ska inte hänga ut någon, särskilt inte om de saknar väst.



Natten gled omärkligt över till morgon innan vi hann hem till våra stolpasängar – alltså dem som härolden pratar speciellt om i natt. Solen sken och fåglarna kvittrade och lite märkligt är det alltid att lägga sig när man borde stigit upp.

Och detta var bara en av dagarna i gilleshelgen. På fredagen görs allt kroppsarbete, imorgon bjuder ålderman gäster från andra gillen – och några andra – och på måndag morgon är det dags att göra allt baklänges som gjordes igår.

Men vi har väl fler punkter i vår klocka. Klocka – alltså den lilla behändig sak ni alla får på vårkanten, som går att vika ihop och alltid ha med sig för att inte missa något. I den står t.ex. att

Utfärden gick till Skånes djurpark. Många familjer hade slutit upp



och mest uppskattat var fåret Shauns traktortur.



Djuren var faktiskt också intressanta och barn och vuxna hade en trevlig dag.



Gåsagillet är det som mest lyser upp höstmörkret. En kulinarisk resa genom skånsk mattradition, dvs svartsoppa, gås och

äbblakaga. Därtill ädla drycker som sherry, rött vin och sist portvin. En extra



begivenhet för året var en specialdans som ungdomsrådet ledde. När ungdomarna visat vägen fylldes dansgolvet av alla åldrar som med liv och lust gick in för dansen.



Julbönen var i år i Kverrestad en stilla fin kväll där chimningen ljöd långt över nejden. De som sitter

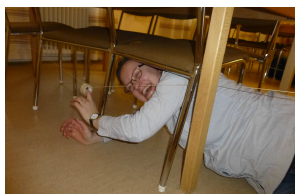


snällt inne i kyrkan har ingen aning om vad som pågår i andra delar av kyrkan. Men jag kan säga att det är väldigt mycket mer spännande. Ja, ni ser själv hur vi får klättra.



I mars har vi en gillesstämma där, förutom att välja råd, ålderman och redovisa ekonomin, vi också fick reda på vad Amaranterordern är för något. Vi fick också veta att flera av våra medlemmar här senare skulle upptagas även i detta gille.

Slå katten ur tunnan blev i år en väldigt liten begivenhet. Men i brist på barn hängav sig mammorna också med liv och lust åt lekarna.



Vann gjorde dock ett barn och nu är Erik den första kung.



Papegoyskjutningen är i år flyttad till hösten, så inget nytt regentpar är korat. Det är ju lite trist, men fjorårets regentpar tycker det är helt ok. Syster och brödraskjutning hade vi ändå, men den tillställningen används också för att snabbt och enkelt kuvertera adeldricksinbjudningarna. Så nu gör jag lite reklam för skjutningen i höst den 9 september. Be There!!

Utfärden var i år flyttad till våren, alltså från hösten som ska komma, inre den



andra som jag redan berättat om, för att kompensera papegoyflytten, och vi fick en förhandsvisning av Christinehof, där Christinas vänner visade oss runt och berättade fantastiska historier om mest de kvinnliga makthavarna, framförallt Christina Piper då. När männen drog ut i krig var det kvinnorna som styrde, vilket har tystats ner på ett sätt som gjort att vi

tror att männen styr och det tror de nog själva också. Nu vet vi annorlunda.



Det pratades också om hur Alunbruket kommit till. Efteråt var det picknick i parken, men då satt chrönikören bakom ratten på en buss och där styrde hon.

En del av fjorårets chrönika ägnade jag åt att berätta lite om Knutarna. Det blir för trist med bara festuppräknig. Lite historia är aldrig fel och själv tycker jag att det är ganska svårt att hålla reda på dem, de olika Knut alltså.

Men en annan del historia är ju vår egen, den om vårt gille som återuppstod 1949. Inte många finns kvar som var med om det som hände då. Det finns säkert också någon som inte ens vet vem Curt Wallin var. Och då måste jag säga att det är riktigt illa och denna person måste genast upplysa sig ordentligt. Med detta tänkte jag då hjälpa till lite. Curt Wallin



var en präst med stort

historiskt intresse. Han var också en person som hade stort kontaktnät, stor kunskap och han fick saker att hända. Vid sin sida hade han först och främst Gustaf



Åberg, min företrädare, som aldrig kan ersättas egentligen.

Nåväl, via Tommarps

hembygdskets utgick ett påbud om att alla skulle anmäla sig till ett knutsgille. Nja, kanske inte riktigt så, men den 13 januari 1949 (hur många fattar varför det var den dagen??), ja alltså, den 13 januari 1949 samlades ett antal medlemmar i hembygdskretsen för att lyssna till Curt Wallins historiska presentation av gamla knutsgillen. Därefter föreslog han att Tommarp skulle återuppväcka det som man trodde hade funnits. Alla hängde på och det valdes en kommitté med Curt Wallin, Gustaf Åberg, Birger Ehrnborn, Sigurd Andersson och Blenda Tometorp. De hade inte lång tid på sig, men hann enormt mycket på den korta tiden. Allt, precis allt, skulle hittas på och fixas. I princip hela gillesceremonielet är intakt sen då. Ett skrå skulle också skrivas. Hjälp fick man givetvis från andra gillen såsom Ystad, Malmö och framförallt Lund. Förutom

det skulle t.ex Glimmingehus städas. Då hade borgen bara använts som utsädesmagasin. Britt Lindholm berättade om hur tjockt dammlagret var och hur mycket de fick jobba för att kunna ha fest här. Så jag vill nog säga att det är tack vare knutsgillet som Glimmingehus faktiskt är i bruk idag. Fast de fick söka tillstånd först av Riksantikvarieämbetet, som ägde borgen. Det tillståndet fick de hela tre dagar före festen.



Tillit är bra att ha. En annan fråga av dignitet var dryckerna och framförallt starkspriten. Det bestämdes till slut att "Ingen tvingades avstå från snapsen, ingen tvingades dricka den". Otroligt många viktiga beslut skulle alltså tas och saker skulle göras. De första pagerna fick själva sy



dräkterna och dessa användes sen i över 60 år. Numera är de

arkiverade och nya specialuppsydda av syster Ingrid och syster Veronika.

Hela denna vår av intensivt arbete finns väl nerskrivet i Carl Lindholms bok Sankte

Knut på Österlen, som han skrev till vårt 50-årsjubileum. Denna bok har förärats alla recepiender och är väldigt läsvärd, men nu är den slut.



För att inte överskrida tiden lämnar jag alltså resten till eget läsande. Alla här längtar efter frisk luft, mat och dans och jag lämnar min plats i fred och endräkt.